

re samfundet. Vi skal nedbryde de barrierer, som forhindrer den enkelte kvinde eller mand i at deltage aktivt og lige i samfundet.»

Og det sidste citat: »Mangfoldighed er guld værd«.

Det er meget flot. Det kunne være skrevet af de fleste af os herinde – nej, der er par stykker i Dansk Folkeparti, måske dem alle sammen, der ikke kunne have skrevet det, men ellers kunne det være skrevet af os alle sammen. Det er skrevet i ligestillingsministerens afdeling, og det er en del af hendes oplæg, det er en del af de første ord, der står i det. Jeg synes, det er meget fint. Og hvis det her virkelig holder, så er det altså ikke på det plan, vi er uenige.

Nu er det imidlertid sådan, at når man er politiker, så er det meget forpligtende, man er valgt, og man er forpligtet til rent faktisk også at gøre noget for det her. Og der må jeg så sige: Når jeg kigger redegørelsen igennem, er der rigtig mange gode forslag, men det er også tydeligt, at der, hvor det skiller mellem os i oppositionen og regeringen, er ved viften af virkemidler, man er parat til at anvende.

Der er rigtig meget omtale af oplysningsmidler, af pjecer, af kampagner, af konferencer, og det er alt sammen, synes jeg, nødvendigt og vigtigt at gøre, men det er bare ikke tilstrækkeligt. Det er også nødvendigt at bruge både lovgivning og forpligtende aftaler, hvis det skal rykke.

Dermed siger jeg ikke, at regeringen slet ikke bruger lovgivning, for den er dog trods alt kommet frem til at have lavet et forslag til ligelønsstatistik, som ganske vist kun dækker en mindre del af arbejdsmarkedet, men som dog er en lille tilbagevendende til noget, man ellers totalt havde afviklet.

Problemet er bare, at hvis man sådan lidt mere systematisk fravælger at bruge lovgivning og fravælger at bruge forpligtende aftaler, som regeringen desværre endnu har gjort det, kan man ikke få tingene til at rykke sig afgørende, for det klarer man ikke alene med oplysning. Det viser vores historiske erfaring også.

Vi var ikke kommet så relativt langt, som vi rent faktisk er kommet, hvis vi ikke også havde været villige til at bruge lovgivningsinstrumentet. Det var den tidligere borgerlige regering i øvrigt indstillet på, og den gjorde det rent faktisk også.

Nogle af resultaterne af det lovgivningsarbejde går i øvrigt igen i det, ministeren skriver i sin redegørelse, bl.a. i spørgsmålet om en øget andel af kvinder i råd, nævn og udvalg, for bare at

nævne et af eksemplerne, men det er simpelt hen nødvendigt at bruge de andre virkemidler også. Og jeg håber selvfølgelig, at vi kan rykke regeringen med hensyn til det her. Indtil videre må jeg desværre sige, at det ikke er lykkedes ret godt.

Vi har selv, og det er en samlet opposition – Socialdemokrater, Radikale, SF og Enhedslisten – foreslået på barselområdet, at der skal være en 3-måneders-ret til faderen til barsel. Og hvorfor har vi gjort det? Ja, vi har gjort det af flere årsager.

For det første har vi kunnet konstatere, at den udvidelse af barselorloven, der blev gennemført under den her regering for ganske få år siden, faktisk har ført til, at forskellen på fars og mors barsel er øget, og ikke, at den er mindsket. Jo, det er rigtigt, at fædrene tager en lillebitte smule mere barsel, men forskellen er altså stadig væk øget. Det er kvinderne, der tager en større del af barslen, end de gjorde tidligere. Det går den forkerte vej.

Kl. 19.35

For det andet har vi også gjort det, fordi vi mener, at moderne mænd selvfølgelig skal have en ret til deres egen orlov. Vi har gjort det af hensyn til børnene, fordi vi mener, at de skal have en ret til både deres far og mor. Og vi har også gjort det for at sige til kvinderne, at de også skal give slip der, hvor de selv er med til at forhindre, at faderen tager noget mere barsel.

Det er blevet afvist af regeringen, og jeg vil sige, at i sprogbrugen bliver det ofte pakket ind i begrebet kvoter, som får de fleste menneskers hænder sådan lidt ud på afstand, men det er ikke kvoter, det handler om. Det handler om noget andet.

Vi har også i SF flere gange foreslået, at man for at få hul på problemet med meget få kvinder i ledelse i den private sektor indgår forpligtende aftaler med virksomhederne, altså med det private erhvervsliv. Det kan enten være med de store virksomheder, eller det kan være med brancher.

Jeg kunne høre på hr. Troels Lund Poulsen, der er Venstres ordfører på området, at han faktisk også havde det lidt dårligt med, at der er så få kvinder i ledelsen i private virksomheder, men at han måske ikke helt er parat til at tage forpligtende aftaler i brug endnu.

Ministeren stod og sagde, at hun vil have en fordobling af antallet af kvinder i bestyrelseslokalerne. Ja, det er selvfølgelig en del af det. Men er ministeren så også rede til at gå det bløde